

skede psykologiske virkninger på sparerne i almindelighed, idet forslaget kan blive opfattet som en tilkendegivelse af, at en fortsat faldende pengeværdi er sandsynlig, hvorved interessen for den øvrige — ikke pristalsregulerede — opsparing kan blive svækket.

Da den foreslåede indeksregulering af alderdomsforsikring og alderdomsopsparing imidlertid er et snævert afgrænset og isoleret fænomen i nøje sammenhæng med den pristalsregulerede offentlige alderdomsforsorg, og da den foreslåede skattefrihed under opsparingsperioden må erkendes at rumme en stimulans for den private opsparing, vil vi ikke fraråde gennemførelsen af ovennævnte lovforslag.

Med hensyn til den skattemæssige side af sagen vil fællesrepræsentationen gerne give udtryk for ønsket om, at man — hvad der skulle være muligt uden at bryde med bestående skattepraksis — når frem til, at aldersgrænsen for personer, der kan omfattes af ordningen, hæves fra 52 til 57 år for derved at muliggøre, at personer, hvis spareevne først indtræder i en sen alder, bl. a. fordi børnenes uddannelse først da er afsluttet, kan komme med, ligesom vi er af den formening, at ordningen bør åbne adgang til en opsættelse af udbetalingernes påbegyndelse, idet sparere, som stadig har deres fulde arbejdsindtægt efter det 67. år, får en uforholdsmæssig tyngende skattebyrde, hvis der på een gang skal betales skat af både arbejdsindtægter og af udbetalinger fra den omhandlede opsparingsordning.

Fællesrepræsentationen ønsker også at pege på, at skattefriheden i den foreslåede skikkelse er af ret betinget karakter, idet den kun vedrører selve opsparingsperioden, hvorimod der skal betales fuld skat i ud-

betalingperioden, hvor mange måske i højere grad har behov for skattefrihed. Denne sidste bemærkning vil i nogen grad imødegås, hvis man følger fællesrepræsentationens foranstående forslag om adgang til opsættelse af udbetalingernes påbegyndelse. Den påtænkte beskatning af beløb, der hæves i utide, forekommer os ligeledes betænkelig, da man må regne med, at bestemmelsen kan virke afskrækkende på mange sparere, som vil være bange for, at skatten ved frigivelsen vil kunne overstige den under indbetalingen indrømmede skattelempelse. En frigørelsesafgift af moderat størrelsesorden må derfor være at foretrække fremfor det foreliggende forslag, som er udarbejdet af Skattedepartementet.

Fællesrepræsentationen udtrykker til slut som sin opfattelse, at det foreliggende forslag bør ses som en detalje i det arbejde, der må gøres for at fremme opsparingen i takt med det stigende kapitalbehov, erhvervslivet vil få i forbindelse med finansieringen af fremtidens store investeringsopgaver. Man må derfor advare mod at tro, at dette forslag i sig selv kan løse spørgsmålet om en høj og stabil opsparing. Det vil efter vor formening være af afgørende betydning, at bestræbelserne samles om en bekæmpelse af inflationen og den fare, som denne i sig selv rummer for opsparingsviljen. Vi vil her pege på værdien af, at der i skattemæssig henseende skabes et gunstigere klima for langtidsopsparing i almindelighed. Derfor bør den skatteopsættelse, som indeholdes i den foreslåede ordning, videreføres og udbygges til en egentlig skattefritagelse, som efter vor opfattelse vil være en virkelig opsparingsfremmende foranstaltning til stabilisering af økonomien som helhed.

Med højagtelse:

J. W. Palludan.

Kr. Møller.